

ИЗЦЕЛИТЕЛНАТА СИЛА НА СТРАДАНИЯТА

Дейвид Уилкерсън
31 Март 2008

Всички ние знаем какво представляват страданията. Това са онези времена на безпокойство и стрес, които ни държат будни нощем. Те могат да бъдат толкова болезнени и изтощителни, че да изгубим съня си от терзание и тревога.

Но колкото и болезнени да са страданията, Бог ги използва, за да постигне целите Си в живота ни. Давид пише: „Много са неволите на праведния, но от всички тях ГОСПОД го избавя“ (Псалм 34:19). Още повече, че Библията казва, че Бог може да използва скърбите, за да изцери както грешниците, така и светиите.

Мисля си за Манасия, най-злия цар в историята на Израел. Той обърна гръб на Господ и стана зъл убиец. Помислете за всичкото зло, което стори: издигна идоли на езическия бог Ваал, дори и в двора на Храма. Построи олтари за поклонение на слънцето, луната и звездите. Принесе в жертва собствените си деца, хвърляйки ги в огнените ями на демоничните идоли на Ваал. Презираше думите на праведните пророци, като вместо това търсеше съвет от гадателите. Поощряваше магьосничеството, алхимията и поклонението на дявола. Беше брутален, кръвожаден тиранин, който изпитваше удоволствие от това да убива невинните. Библията казва, че Манасия съгреша повече от всички езичници около Израел.

Какво се случи с този зъл човек? Бог изпрати голяма скръб на Манасия чрез асирийската армия. Страшните асирийци нападнаха Ерусалим и плениха народа, включително и Манасия, оковаха го и увиха тялото му в болезнени шипове. Караха израилтяните да маршируват до смърт, давайки им малко храна и вода. Според историците тези походи са били ужасяващи.

В това време на ужасна скръб, Манасия започна да се моли: „И като беше в притеснение, той се помоли на ГОСПОДА, своя Бог, и се смири много“ (2 Летописи 33:12). Как отговори Бог на молитвата на Манасия? Той чу плача на царя и му върна трона. След това Манасия стана борец за правда, събори идолите и олтарите, които беше построил в страната.

Поуките, които можем да извлечем от историята на Манасия са ясни. Първо, как беше възстановен този човек? Чрез скръб. Злият Манасия беше затворил устата на всички пророци в страната, оставяйки на Бог само един начин да достигне до него: скръб. Тогава Господ надигна асирийската армия, използвайки я като наказателно средство. Вторият урок е, че никога не можем да зачеркнем някого, дори и най-злия човек. Бог има начини да доведе дори и най-лошите грешници при Себе Си - чрез скръб.

Цар Давид каза, че скърбта му е дошла от Божията ръка.

Давид писа: „Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово... Добре е за мен, че бях наскърбен, за да науча Твоите наредби” (Псалм 119:67, 71). Тези два стиха ни обясняват как Божието Слово освети пътя пред Давид, как той излезе да свидетелства на света: „Словото Ти е моята наслада, моята голяма любов”, как разви този сладък молитвен живот, как се превърна в човек по Божието сърце. Според собственото му свидетелство, това се случи чрез скърби.

Помислете: „Ако законът Ти не беше моя наслада, щях да загина в нещастията си.” (119:92). Това невероятно откровение дойде в Давид чрез страдание. Той заявява: „Самият Господ ме наскърби. И във верността Си използва скърбите ми, за да ми покаже всичките ми компромиси. Докато изпитвах болка, Той отвори Словото Си за мен и аз започнах да виждам ясно.”

С толкова много думи Давид каза: „Сега знам, че Господ позволи това да се случи, за да ме очисти от цялата шлака, глупост и плът. Ако Той не беше вложил страха Си в сърцето ми, ако не трябваше да се справя с тези неща, днес нямаше да съм тук. Щях да съм се отклонил. Бог знаеше какво има в сърцето ми и как точно да привлече вниманието ми.”

Може би си мислиш: „Това не мога да го приема. Как един любящ Бог можа да позволи такива огромни проблеми да сполетят Давид? Ако Господ ме обича, как може да позволи ужасните скърби, през които преминавам?” Всъщност, това, което казва Давид тук е оживотворяваща истина. Той ни казва: „Ако не видим Бог да работи в обстоятелствата ни, ако не повярваме, че Той напътства стъпките на праведния – дори и ужасните ни ситуации – вярата ни ще се срине. Ще претърпим пълно коработушение.”

Ето го Божието Слово по този въпрос: „Защото Ти, Боже, си ни изпитал, пречистил си ни, както се пречиства сребро. Довел си ни в мрежата, сложил си тежък товар на хълбоците ни, направил си хора да яздят на главите ни. Преминахме през огън и вода, но Ти ни изведе в изобилие” (Псалм 66:10-12). „Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя” (34:7).

След като веднъж Давид излезе от скърбите си, той вече не задаваше мъчителни въпроси: „Господи, защо позволи да премина през тези трудности? Защо позволи такава дълбока болка?” Вместо това той виждаше Господната ръка във всички обстоятелства, особено в болезнените. Той знаеше, че Бог върши нещо вечно в него. Всъщност, той разбра, че скърбите, през които преминаваме, имат за цел да ни изцерят и пречистят. Те трябва да родят вечния плод на Духа в нас: дълготърпение, милост, кротост, милосърдие.

„А като е наскърбил, пак се смилява според многото Си милости. Защото не от сърце Той наскърбява и огорчава човешките синове” (Плачът на Еремия 3:32-33). Бог не изпитва удоволствие от това да наскърбява никого – било то светия или грешник. Еремия ни казва: „Бог може да ни наказва и това да е тежко за нас, но не го прави с желание, а с болка в сърцето.” Еврейският превод тук означава буквално: „сърцето Му не участва в това”. Сърцето Му не е в наказанието, а в изцерението.

Представете си хирург и медицинския му екип, подготвяйки се да оперират дете болно от рак. Хирургът знае, че ако не премахне тумора детето ще умре. Затова той ще направи всичко възможно да премахне рака от тялото на детето, без значение от болката. Той знае, че хирургическата му намеса ще причини голяма болка. И сега, докато се приготвя да реже, в окото му се вижда сълза. Това е много болезнен момент, защото става дума за неговото дете.

Това е милостивата любов, която стои зад всяко наказание на нашия Баща. Когато бях малък, родителите ми прилагаха буквално Божието Слово, и когато направех някоя беля бивах напляскван по дупето (днес това се нарича детско насилие). Всеки път, когато баща ми ме удареше с колана, аз страдах, въпреки че той никога не го правеше силно или с яд. Докато се приготвяше да ме накаже, той винаги казваше: „Мен ме боли повече отколкото теб.“ Никога не му вярвах. След това той казваше: „Ела тук, Дейвид, дай да те гушна.“

Убеден съм, че любящата, непрестанна дисциплина на моя баща е една от причините аз да проповядвам Евангелието 60 години по-късно. По същият начин и небесния ни Отец познава в сърцата ни всичко, което може да ни унищожи, и когато позволява скръб в живота ни, това е, за да премахне смъртоносния рак. Последното нещо, което иска е да ни причини болка. Той желае само да премахне болестта, която застрашава възлюбените Му деца.

Когато дойдат бедите, ние бързаме да обвиняваме Сатана.

Много вярващи, които се изправят пред страдание, веднага решават, че са попаднали под сатанинска атака. Мислите им се насочват към Йов, който беше жестоко нападнат от дявола. Или пък се сещат за Павел, който говори за „пратеник на Сатана“, изпратен да го удря. Припомнят си пасажите, в които Павел каза, че дяволът му „попречи“.

И така, когато преживяваме скръб, говорим за това как Сатана е излязъл срещу нас „като потоп“. Мислим за него като някой, който ни атакува като ревящ лъв, търсещ кого да погълне. Не можем да си представим, че Бог може да е замесен.

Но истината е, че Сатана не може да направи нищо срещу никое Божие дете, ако Господ не му разреши. Да, Бог трябва да позволи нашите страдания. Ако Сатана иска да ни атакува, трябва първо Бог да събори защитната стена около нас. Помислете за това какво каза Той на Давид: „Намерих слугата Си Давид, със свящото Си масло го помазах, него ще поддържа ръката Ми и мишцата Ми ще го укрепва. Врагът няма да го притесни, нито синът на неправдата ще го потиска“ (Псалм 89:20-22).

По смисъл, Бог ни казва: „Няма значение през какви изпитания преминава Давид. Той ще бъде избавен от всички тях на Божието време. Заявявам на света, че дяволът не може да нарани никого без Мое позволение.“ Асирийците може да бяха Божията тояга за Манасия, сатанинските сили може да са тояга, но Бог все още държи всичко под контрол.

Библията ни казва: „Както планините обграждат Ерусалим, така ГОСПОД обгражда народа Си отсега и до века, защото скипърът на безбожието няма да почива върху дела на праведните, за да не протегнат праведните ръце към беззаконието” (Псалм 125:2-3). Никога не трябва да се страхуваме, че дяволът може да ни нарани. Той има власт само над невярващите. Бог му поставя ограничения докъде може да стигне със страданията, както направи с Йов.

На дявола му беше дадено да стигне само донякъде в ударите си срещу апостол Павел. Като Божии хора, всеки един от нас ще понесе атаки от врага. Но нашия Господ ни е обещал оръжия за защита, включително щита на вярата, чрез който „ще можете да угасите всичките огнени стрели на лукавия” (Ефесяни 6:16).

Павел разбра, че въпреки, че беше под атаката на Сатана, Господ беше допуснал това да се случи. Той се моли три пъти страданието му да бъде отнето, но Бог не го позволи. След това Павел видя, че без ударите от врага, той можеше да бъде унищожен от гордост. Все пак този човек беше получил откровения от небето, които на никое друго човешко същество не бяха давани. Без скръбта от Бог, той можеше да бъде разбит от суета.

Съществува и друга популярна реакция на скръбта.

Когато страданието ни не престава, ние сме склонни да си мислим: „Бог трябва да ми е ядосан. В момента страдам заради греховете, които съм извършил в миналото.” Започваме да си припомним всички онези минали грехове и се убеждаваме, че: „трябва да съм преминал границата. В противен случай защо не свършват страданията ми? Защо Бог не отговаря на молитвата ми за освобождение? Мислех си, че всички грехове са покрити от Христовата кръв. Това, което направих трябва да е било ужасно щом се налага да плащам за него сега.”

Така Асаф псалмистът откликна на една огромна скръб в живота си. Този благочестив човек беше диригента в храма при царете Давид и Соломон. В Псалм 77 Асаф описва тежките последици от мъката си: „Ти държи отворени клепачите на очите ми, смутих се и не мога да продумам” (Псалм 77:4). Ние не знаем точно какво мъчеше Асаф, но беше толкова съкрушително, че не можеше да спи нощем. Въпреки, че се моли прилежно, нямаше отговор. Като че ли небето се беше затворило за него.

В притеснението си Асаф каза: „Наистина Бог е благ към Израил, към чистите по сърце. А аз — краката ми без малко се препънаха, стъпките ми почти се подхлъзнаха” (Псалм 73:1-2). Той казваше: „Трябва да си добър, за да избегнеш скръбта.” Каква грешна доктрина, изказана от Божий служител! Защо Асаф каза това?

Заради болезненото объркване, което преживяваше. Разбирате ли, по време на притеснението си, Асаф видя, че невярващите не страдат като него, а напротив - просперират. Той каза: „Присмиват се и говорят злобно за насилие, говорят горделиво... Очите им изпъкват от тлъстина, въображенията на сърцето им преливат” (Псалм 73:8, 7).

Асаф всъщност казваше: „Наистина, аз напразно очистих сърцето си и измих в невинност ръцете си, защото цял ден съм измъчван и наказван всяка сутрин” (73:13-14). С други думи: „Няма значение, че съм толкова посветен. Всичко е било напразно.” Той очевидно беше съсредоточен върху старите си грехове.

Сега стигаме до сърцевината на проблема на Асаф. Той ни разкрива: „Тогава размислих, за да разбера това, но беше прекалено трудно пред очите ми” (73:16). Той заяви: „Не разбирам. Злите просперират, докато благочестивите страдат. Как е възможно това? Боли ме само като си помисля.”

Този скъп човек се беше посветил на Божието дело – поклонение, писане на песни, водеше Божието хваление – въпреки това сърцето му беше пълно със завист. Когато той каза: „стъпките ми почти се подхлъзнаха” (73:2), той имаше предвид: „Борих се да ходя чист пред Господ, а всичко, което получих в замяна беше скръб. Толкова много завидях на злите, които просперират, че вярата ми почти се срина.”

Асаф преживяваше онова, което наричаме „изпитан от Словото”. Гледайки назад към чудесата, които Бог беше направил за народа Си: разделянето на Червено море, небесната манна, водата от скалата – той беше „изпитван” от Божиата вяроност. Просто казано – когато погледна на собствения си живот и липсата на освобождение, той се притесни.

Ако може да се вярва на свидетелството на Давид – че Бог позволява праведните да страдат – можем да сме сигурни, че Бог беше Този, Който притесни духа на Асаф. В голямата Си доброта и вяроност, Той не би му позволил да продължи в осакатяващия го грях на завистта. Не би му позволил да продължава да си мисли: „Бог ми въздава за всичките ми грехове.”

В крайна сметка Господ изведе Асаф от тъмната нощ, но нито за момент скръбта на този човек не беше съд за миналите му грехове. Никога не е имало съмнение за спасението на Асаф. По-скоро, както ни казва авторът на Евреи: „Господ наказва този, когото люби” (Евреи 12:6).

Асаф ни показва, че това как реагираме в скръбта си е въпрос на живот и смърт. Ако не виждаме Господното дело, можем да закоравим сърцата си и вярата ни да претърпи корабкрушение. Тя не трябва да почива на добрите неща, които Бог е направил в миналото, а върху това да познаваме Този, Който е направил тези неща във вяроност. Той е с народа Си през всичките им изпитания и няма да ги остави.

Има една правилна реакция за Божиите хора по време на скръб.

Правилната реакция по време на каквато и да е скръб е любознателното сърце. Това е сърце, което пита: „Господи, какво искаш да ми кажеш? Сляп ли съм за нещо, което искаш да ми покажеш?” През годините съм научил, че когато дойде скръб, трябва да изтичам при Господ с отворено сърце и да попитам: „За какво става дума, Господи? Какво искаш да ми покажеш? Ще направя каквото поискаш.”

Святият Дух никога не спира да ми показва. Понякога казва: „Това е клопка на Сатана, Дейвид. Внимавай.” Или пък, без да ме осъжда, ще ми открие област на компромис, казвайки: „Покори се и небето ще се отвори. Всичко ще се изясни.”

Спасението ни не е застрашено. Но въпреки, че сме спасени, не сме напълно осветени. Имаме много проблеми, които пречат на Божията пълнота в нас – такива, които не виждаме: тайна похот, алчност, мързел за Божиите работи. Ако искаме да Го чуем, Господ винаги ще ни ги открие. Но най-важното от всичко е, че ако понасяме огъня на скръбта, Бог ще ни открие нежните Си, любящи милости и състрадание.

Когато Бог ни покаже какво има в сърцата ни – нетърпението, старите грехове, „малките”, но смъртоносни компромиси – тези неща ще бъдат мъчителни по време на скръб. Затова Давид се моли: „Твоята милост нека ми бъде за утеха според думата Ти към слугата Ти! Нека дойде върху мен състраданието Ти, за да живея, защото законът Ти е моята наслада” (Псалм 119:76-77).

Давид извика от утеснението си: „Изпрати ми утешителното Си слово, Господи. Покажи ми нежността Си. Покажи ми любящата Си вечна милост.” Давид всъщност изискваше обещанието, което Бог му беше дал по-рано: „Милостив и състрадателен е ГОСПОД, дълготърпелив и многомилостив. Благ е ГОСПОД към всички и щедростите Му са върху всички Негови творения” (Псалм 145:8-9).

Без значение през какво преминаваме, Божията милост е с нас. Както каза Давид, милостта Му е „върху всичките Му творения”. Бог не иска да ни обвинява или наказва. Както всеки любящ баща, Той казва на децата Си: „Позволи ми да те обичам. Искам да Ме познаваш в изпитанието. Използвам го, за да ти покажа дълбочината на Моята любов.”

Без значение колко тежка е скръбта ни, Бог прави нещо специално и добро в нас.

Искам да направя една изповед. Посланието, което пиша сега беше родено в дълбоки рани заради един приятел, който ми обърна гръб. Понякога най-голямата скръб идва от най-близките ни хора. Думите и обвиненията им режат най-остро, защото те ни познават най-добре.

Мисля най-вече за един приятел, когото обучавах. Той дойде при мен и каза ужасни лъжливи обвинения, буря от обидни думи, които много ме нараниха. След срещата ни се върнах съкрушен у дома. Паднах по лице, говорейки с Господ: „Как може моя приятел да каже такива обидни неща? Никога не съм се чувствал толкова наранен. Това е атака на врага. В сърцето си знам, че нещата, които той каза не са истина.”

Простих на приятеля си и се молих за него. Но нещо все още ме притесняваше. Имаше нещо тревожно в духа ми, което не искаше да се махне. Върнах се в молитва и този път попитах: „Господи, замесен ли си в това? Ти ли го позволи? Опитваш ли се да ми кажеш нещо?”

Господ ме коригира в една област от моя живот, от което имах нужда. Безпокойството в мен относно обвинението на моя приятел всъщност беше зов за пробуждане по един въпрос, който можеше да ме унищожи. Това ме накара да се спра, да погледна в сърцето си и да накарам Исус да ми открие всичко, което ми пречеше да продължа в Него.

Когато се смирим по време на скръб, Бог е верен да ни даде чудесно откровение за милостта Си. Точно това направи Той за мен. Когато приех любящата Му корекция, Святият Дух ми прошепна: „Дейвид, отиди в Словото Ми и търси за милостта, добротата и готовността Ми да помагам.”

Истината е, че винаги, когато Бог е правил нещо голямо в живота ми, това е ставало в най-мрачните ми часове. Научил съм най-трайните си житейски уроци в най-жестоката болка. Тогава идваше милостта Му – когато най-накрая се отказвах да се опитвам да си обясня нещата, но вместо това просто спирах, вярвайки Му, че ще ме освободи и извърши делото Си в мен.

Чел съм няколко теологически книги от чудесни Божии хора. Те се опитват да обяснят страданията на светите, чиито изпитания продължават ден след ден, година след година, понякога цял живот. Но повечето отговори не ме удовлетворяваха. Просто не мога да обясня теологически защо някои от най-благочестивите хора изглежда страдат най-много и най-дълго.

Вместо това вярата ми се е усилвала от примера на смирени хора, които са видели Божиата вяроност към тях в немислимите си страдания. Сещам се за Сам, старейшина в църквата ни, който е живял с мъчителна болка в продължение на 15 години. Преживял е няколко операции и все още ходи с бастун. Всеки път, когато видя Сам, той има Божието Слово в устата си и Христовата сладост на лицето си. Моли се ежедневно за мен и за пасторския ни екип. За мен Сам е герой на вярата, който се числи към онези, изброени в Евреи 11 глава.

Сещам се за Джими, съпругът на дългогодишната ми секретарка. От дете Джими има пристъпи на мигрена, които дори и най-силното лекарство не може да успокои. С годините той изгуби по-голямата част от зрението и слуха си. Въпреки това, познавам много малко хора, които да са толкова мили и щедри като него. Наричам го г-н Фантастичен. Този човек живее в невероятна болка, но всеки път, когато го попитам как е, той казва: „Фантастично.”

Накрая, сещам се за жена си Гуен, която е претърпяла над 25 операции, някои от които за премахване на рак. Загубила е голяма част от зрението си поради дегенерация на макулата. Последните 50 години Гуен преживя силна физическа болка, като много малка част от тях бяха без никаква такава. Но тя не се оплаква. Като погледна нея, Сам и Джими, аз виждам свидетели, за които трябва да кажа: „Бог е верен.”

Много са неволите на праведния – както казва Давид – но Бог в Неговото време и по Неговия начин ни избавя от всички тях. И това е вечно избавление, такова, на което дявола не може да попречи. Защо? Той ни възкресява не само от страданието, но и от съмненията и страха. Ставаме способни да посрещнем всяка болка, защото знаем, че Той е с нас през това време.

Ето още Божии обещания за страдащите: „Защото нашата временна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна пълна слава за нас” (2 Коринтяни 4:17).

„Състрадателен и милостив е ГОСПОД, дълготърпелив и многомилостив. Няма да действа вечно за лошо, нито ще се гневи до века. Не е постъпил с нас според греховете ни, нито ни е отплатил според беззаконията ни, защото, колкото са високо небесата над земята, толкова е голяма милостта Му към онези, които Му се боят; колкото е далеч изтокът от запада, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. Както баща жали деца, така жали ГОСПОД онези, които Му се боят, защото Той познава нашия строеж, помни, че ние сме пръст”

(Псалм 103:8-14).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Healing Power of Afflictions](#) / [Изцелителната сила на страданията](#)